

en ikke ringe Uenighed med Hensyn til den Bei og de Midler, ved hvilke man skulde kunne naae dette Maal. Det er dog først i det sidste Li-aar, at Ønsket om saadanne Bescatningsregler er blevet ret levende. Navnlig efterhaanden som Næringskassen i Kjøbstæderne bortfaldt, har man søgt Sagnet stærkere. Det er jo nemlig indlysende, at saalænge man endnu kunde benytte Næringskassen, kunde denne tilbøds raade Bod paa det her omhandlede Savn. Det er gaaet noget sent med Gjennemførelsen af Bescatningsvedtægterne i vore Kjøbstæder og den dertil knyttede Matrikulering, og det skulde ikke undre mig, om denne Langsomhed tilbøds skrev sig fra en vis Uvillie mod at opgive Næringskassen, saalænge man ikke havde andre Regler, hvorved man kunde raade Bod paa det Savn, som ellers vilde føles. Imidlertid bestemmer jo Loven af 11te Februar 1863, at fra det Tidspunkt, da Bescatningsforholdene i Kjøbstæderne blive ordnede, skal den særlige Næringskassat, hvor den endnu findes, falde bort. Ligeledes blev, som bekendt, Grundskatten indenfor visse Grændser tilstræbt fastsat, og vi have jo i de sidste Samlinger set Ønsker fremsatte i Forslags Form om, at disse Grændser for Bescatningen paa Grundeieendom noget maatte kunne udvides. Jeg tror, at ogsaa dette Ønske kan henføres til den samme Betragtning, at saalænge man ikke har Regler for en mellemkommunal Bescatning, maa man nøste at fastholde en Stat saavel paa Næring som paa Grundeieendomme i saa stort Omfang som muligt. Det er imidlertid nu vist saa, og jeg skal i den Henseende henvise til, hvad der foregik paa Kjøbstaddelegeretmødet i Odense i Sommer, at det ingenlunde er noget egentligt Udtryk for Kjøbstædernes Ønske, naar man bestreber sig for at komme til en uvidet Grundskat, ligesaa lidt som man vistnok i Principet ønsker at blive staaende ved Næringskassen. Man kom ved Forhandlingerne paa det nævnte Møde til det Resultat, at udtale Ønsket om Gjennemførelsen af den mellemkommunale Bescatning, hvilket ogsaa utvivlsomt er den rette Bei til at løse de Opgaver, som Kjøbstadkommunalloven saavel som de tidligere kommunale Skattelove have stillet. Det Samme er Tilfældet paa Landet, og jeg skal i den Henseende gjøre opmærksom paa et Forhold, hvis Urimelighed træder stærkere og stærkere frem for hvert Aar, der gaar. Saalænge man nemlig paa Landet ikke har Afgang til at beskaffe Personer, der have enten Næring eller Eiendom i Kommunen uden at bo der, ville saadanne Kommuner naturligvis være henviste til at lade en saa stor Del af deres Skat som muligt hvile paa de faste Eiendomme; thi disse kunne de altid finde, selv om Cierne ikke bo i Kommunen. Nu er det imidlertid en Opfattelse, som trænger mere og mere igjennem, jeg kan gjerne sige fra alle Sider, at fast Eiendom ikke er nogen egentlig rationel

Basis for Bescatning og egentlig ikke er egnet til at ramme den virkelige Skatteevne, og at man derfor i de Kommuner, der ikke ere saaledes stillede, at de have et større Antal af Ciere, som ikke bo i Kommunen, stræber efter at lægge en saa stor Del af den kommunale Bescatning som muligt over paa Formue og Leilighed, fordi man erkjender, at man kun ad denne Bei er istand til i Virkeligheden at ligne Skatten paa en retfærdig Maade. Hvor man derimod er saaledes stillet, at man har et større Antal betydelige Skatteydere, som ikke bo i Kommunen, men der have Eiendomme, bliver man nødt til at blive staaende ved et Forhold mellem Bescatning paa Formue og Leilighed og paa Eiendom, som man ellers ikke vilde være bleven staaende ved. Dette har ført til, at der omkring i vore Landkommuner findes en overordentlig stor Ulighed i Bescatningen, idet man i nogle Kommuner ligner i et større Forhold paa Formue og Leilighed end i andre. Det er utvivlsomt, at denne Ulighed med Aarene vil stige mere og mere. I samme Grad som man i de Kommuner, der enten ingen saadanne Skatteydere have eller kun ganske saa, Aar for Aar mere og mere kommer ind paa at lægge den væsentlige Del af den kommunale Skat over paa Formue og Leilighed, i samme Grad vil denne Ulighed mellem Kommunerne blive større. Vi ville efterhaanden faae saa uensartede Forhold med Hensyn til Bescatningen i de forskjellige Kommuner, at det vil være en Urimelighed. At en Reform i disse Forhold er nødvendig, udtalte jeg i Begyndelsen, og det er ogsaa, saavidt mig bekendt, anerkjendt fra alle Sider. Jeg skal ikke gaa længere tilbage end til Emanationen af Kommunallovene. Under Forhandlingerne om disse i 1866-67 traadte allerede dette Spørgsmaal stærkt frem. Der var heri Tinget stillet Forslag saavel til Kjøbstadkommunalloven som til Landkommunalloven om allerede samtids med Kommunalloven at gennemføre Regler for den mellemkommunale Bescatning. Der var ganske vist ikke fuldstændig Enighed heri Thinget om Maaden at udføre dette paa. Der var fremkommet forskellige Forslag, men som i Principet alle vare enige deri, at en saadan mellemkomunal Bescatning burde tilveiebringes. Disse Forslag mødte heller ikke nogen principiel Modstand fra den daværende Regjerings Side, men vel den Indvending, at det hele Bescatningsforhold ikke stød i en saadan Forbindelse med de øvrige Forhold, som Kommunalloven behandlede, at man kunde finde det rigtigt at knytte disse Bestemmelser til de Paragrafer, til hvilke det var foreslaaet at knytte dem, og sætte dem ind i Kommunalloven. Efter flere Forhandlinger blev det derfor ogsaa Resultatet, at samtlige disse Bestemmelser udgik af Kommunalloven og bleve opsatte til Gjennemførelse ved særlig Lov. Det varede da heller ikke længere end til Aaret efter, at Kjøbstadkom-